

Sygn. akt III PK 44/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa B. S.

przeciwko G. S.A. w W.

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 października 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Siedlcach

z dnia 28 października 2014 r., sygn. akt IV Pa 35/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża powódki kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 28 października 2014 r. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 28 marca 2014 r., którym oddalono powództwo B. S. skierowane przeciwko pozwanemu G. SA w W. o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę.

Powódka wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 53 § 1 lit. b w związku z art. 53 § 3 k.p. oraz art. 265 k.p. w związku z art. 264 § 2 k.p. w związku z art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., a także na podstawie naruszenia prawa procesowego, przez pominięcie zarzutów apelacyjnych powódki co do naruszenia art. 233 § 1

k.p.c. i art. 6 k.c. w związku z art. 231 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne oraz w związku z tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powódki kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony, między innymi, w ten sposób, że w sprawie występują zagadnienia prawne, nie można jednak uznać, że skarżąca zdołała wykazać istnienie tej przesłanki.

Powołanie się na taką przesłankę wymaga bowiem sformułowania takiego zagadnienia oraz przedstawienia argumentów prawnych, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Nie stanowi więc zagadnienia prawnego kwestia dotycząca tego, „czy można przyjąć, że pracownik (powódka) nie ponosi winy w złożeniu odwołania po terminie i przywrócić termin do wniesienia odwołania, jeżeli pracownik na skutek zaistnienia szczególnych okoliczności nie dopełnił obowiązku wynikającego z regulaminu pracy i nie poinformował

pracodawcy o zmianie swojego miejsca zamieszkania”, ani kwestia dotycząca tego, „czy niedopełnienie przez pracownika obowiązku wynikającego z regulaminu pracy i niepoinformowanie pracodawcy o zmianie swojego miejsca zamieszkania jest równoznaczne z poniesieniem przez pracownika winy w złożeniu odwołania od rozwiązania umowy o pracę po terminie”. Jak bowiem wielokrotnie wyjaśniał Sąd Najwyższy, terminy określone w art. 264 k.p. mają charakter materialnoprawny, co ma daleko idące konsekwencje w zakresie instytucji przywracania terminów. Mianowicie ten właśnie charakter nie pozwala na zastosowanie do nich norm procesowych odnoszących się do przywrócenia terminu (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 14 marca 1986 r., II PZP 8/86, OSNCP 1986 nr 12, poz. 194; wyrok Sądu Najwyższego z 18 grudnia 2003 r., I PK 117/03, M.Pr. 2004 nr 3, czy wyrok Sądu Najwyższego z 18 maja 2010 r., I PK 15/10, LEX nr 602201). Innymi słowy, sąd zobowiązany jest do oddalenia powództwa, jeżeli pozew wniesiony został po upływie terminów określonych w art. 264 k.p., których nie przywrócono na zasadzie art. 265 § 1 k.p. oraz po upływie terminu określonego w art. 265 § 2 k.p. Instytucja przywrócenia terminu, o której stanowi art. 265 k.p., nie jest tożsama z tą, o której traktuje art. 168 i następne k.p.c. Zgodnie z art. 265 § 1 k.p., sąd pracy przywróci pracownikowi na jego wniosek termin do zgłoszenia roszczenia, przekroczony z przyczyn przez niego niezawinionych. W myśl hipotezy zawartej w normie powołanego przepisu, przywrócenie uchybionego terminu możliwe jest przy spełnieniu przesłanki braku winy pracownika w przekroczeniu terminu, przy czym może to być zarówno winy umyślna, jak i nieumyślna. Przepis nie reguluje bowiem tej materii, stanowiąc tylko o braku winy. O istnieniu winy lub jej braku należy wnioskować na podstawie całokształtu okoliczności sprawy, w sposób uwzględniający obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od strony należycie dbającej o swoje interesy. Muszą zatem zaistnieć szczególne okoliczności, które spowodowały opóźnienie w wytoczeniu powództwa oraz związek przyczynowy pomiędzy tymi okolicznościami a niedochowaniem terminu do wystąpienia strony na drogę sądową (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, OSNP 2003 nr 20, poz. 487).

Z powyższego wynika, że rozstrzygnięcie o winie lub braku winy pracownika w uchybieniu terminowi do złożenia odwołania od rozwiązania umowy o pracę

(także w sytuacji niepoinformowania pracodawcy o zmianie miejsca zamieszkania) zależy od okoliczności faktycznych każdej sprawy, wobec czego nie ma możliwości wytyczenia abstrakcyjnego jego rozwiązania rozumianego jako rozstrzygnięcie o istotnym zagadnieniu prawnym.

Jeżeli natomiast przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi w niniejszej sprawie do rozpoznania nie zawiera zaś żadnych argumentów na poparcie twierdzenia o jej oczywistej zasadności, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przesądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Nie spełnia tego wymagania twierdzenie skarżącej, że „naruszenia przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 265 k.p. w zw. z art. 264 § 2 k.p. w zw. z art. 61 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. oraz nierozpoznanie istoty sprawy powodują, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona”. Z takiego twierdzenia nie wynika bowiem nawet to, na czym miałyby polegać naruszenie wskazanych przepisów prawa. Podstawy skargi kasacyjnej nie podlegają zaś badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, w związku z czym o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, co w konsekwencji oznacza, iż skarżąca nie uzasadniła swojego wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi z uwagi na występowanie tej przesłanki „przesądu”.

Skarżąca nie zdołała więc wykazać potrzeby rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego należało postanowić jak w sentencji (art. 398⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 102 k.p.c.).